

РЕШЕНИЕ

№ 4710

гр. София, 08.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

**ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева
Мая Сукнарова**

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **3877** по описа за **2022** година докладвано от съдия Мая Сукнарова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.72, ал.4 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по касационна жалба от В. Р. К., подадена чрез упълномощения представител адв.Й. Н., срещу решение от 25.11.2021 г., постановено по н.а.х.д. №17055/2020 г. от Софийски районен съд /СРС/, 20-ти състав. С него е оставена без уважение жалбата на касатора срещу заповед за задържане на лице с рег. № 3382зз-1537/17.12.2020 г., издадена от полицейски орган - старши полицаи Б. Г. Д. от 07 РУ - СДВР, с която на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, поради „достатъчно данни за извършено престъпление”, В. Р. К. е задържан за срок до 24 часа.

С касационната жалба се твърди неправилност на решението, поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. Иска се отмяната му и произнасяне по същество, при което оспорената заповед да бъде отменена. Претендират се и сторените по делото разноски. Ответникът- Б. Г. Д. - полицейски орган при 07 РУ-СДВР, в проведеното по делото открито съдебно заседание заявява, че оспорва жалбата и моли решението на СРС да бъде потвърдено. Прави и искане за присъждане на разноски, представляващи транспортни разходи.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за

неоснователност на касационната жалба.

Настоящият състав на Административен съд – София град, 14-ти касационен състав, намира касационната жалба като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес и в срока по чл.211, ал.1 от АПК за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

С обжалваното решение районният съд е отхвърлил жалбата на В. Р. К. срещу оспорената заповед за задържането му. За да постанови този резултат, е приел от фактическа страна, че на 17.12.2020 г. около 00:50ч. в [населено място],[жк], в локалното платно на [улица]до ресторант „М. Д.“, е спрял за проверка лек автомобил „Пежо 206“ с рег. [рег.номер на МПС], с водач М. О. З. и пътник В. Р. К.. След направена справка от страна на проверяващите, за лицето В. К. е установено, че има множество регистрации в масивите на МВР. Спрямо жалбоподателя от полицейски орган от 07 РУ-СДВР е била издадена заповед за задържане № 3382зз-1537/17.12.2020 г. 07 РУ - СДВР с правно основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР. Лицето е било задържано, докато се установи дали има съпричастност към извършено престъпление по чл. 346 от НК – противозаконно отнемане на МПС, във връзка със ЗМ № 3382-ЗМК-1871/2020 г. по описа на 07 РУ-СДВР, образувано по заведено на 10.12.2020 г. от Г. В. В. в 07 РУ-СДВР заявление за извършено престъпление по чл.346, ал.1 от НК и възложени оперативно-издирвателни мероприятия на служителите на 07 РУ-СДВР за установяване на извършителя на деянието.

При тези данни въззивният съд обусловил правни изводи, че заповедта за задържане е издадена от компетентен орган, в предвидената в чл.74, ал.1 от ЗМВР писмена форма и с изискуемото по чл.74, ал.2 от ЗМВР съдържание. Посочено било правното основание за издаването ѝ, както и правната квалификация на престъплението, по подозрение в извършването на което е задържано лицето. Спазена била и целта на закона. Видно от приложената заповед, както и от заверено копие на декларация, представляваща Приложение № 1 към чл.15, ал.2 от Инструкция № 8121з-78 от 24.01.2015 г. за реда за осъществяване на задържане, оборудване на помещенията за настаняване на задържани лица и реда в тях в МВР, В. Р. К. бил запознат с правата му по чл.72, ал. 3, 4, 5, 6 и чл.73 от ЗМВР.

От събраните по делото доказателства се установявало, че са били налице предпоставките за приложение на материалноправната разпоредба на чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, тъй като полицейските органи имали данни за извършено седмица по-рано престъпление по чл.346, ал.1 от НК, а също така след справка в ОДЧ била получена информация, че К. е криминално проявен /нещо което той е отбелязал в качеството си на задържан, а именно, че е осъждан за кражби и опит за убийство/. Това определяло и наличието на основание за задържане за проверка за съпричастност към извършеното от неизвестен извършител противозаконно отнемане на МПС.

Обжалваното решение е правилно.

По отношение на възражението на жалбоподателя, че от страна на решаващия съд е допуснато нарушение на процесуалните правила, в частност разпоредбата на чл.153, ал.1 от АПК, при конституиране на страните, настоящият съдебен състав счита, че именно предвид текста на разпоредбата нарушение при конституиране на страните не е допуснато. За ответник в производството е конституиран органът, издал процесния административен акт.

Във връзка с изложените твърдения от страна на касатора, че връченият му екземпляр

под индиго от заповедта е нечетлив и с лошо качество, на практика не е довело до неяснота за задържаното лице какви са основанията за задържането му в 07 РУ – СДВР, тъй като същият се е запознал с нея в оригинал преди да я подпише. При хипотезата, че лицето не е било наясно със съдържанието на текста в заповедта, не е следвало да я подписва, преди то да му бъде разяснено. След като от страна на В. Р. К. има положен подпис, съдът приема, че същият е разбрал и е бил запознат със съдържанието на процесната заповед. Следователно не може да се приеме, че поради този факт лицето не е могло да организира адекватно защитата си и правото му за това е било ограничено.

Заповедта по чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР за задържане за срок до 24 часа се явява принудителна административна мярка, която цели чрез задържането да се предотврати възможността конкретното лице да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпления или да се укрие. Тя е и с цел отпочване на процедура по разследване срещу вероятен извършител на престъпление. Разпоредбата на чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР предполага наличие на данни, от които да се направи обосновано предположение за съпричастност на конкретно лице в извършване на престъпление и за наличието на обективна необходимост от прилагане на принудителната административна мярка, като тази ПАМ е с превантивна функция - цели да се попречи на конкретното лице да извърши друго престъпление, да се укрие или да осуети наказателно преследване. В случая, както правилно е приел и въззивният съд, са били налице основания лицето да бъде задържано, докато се установи дали има съпричастност към извършено престъпление по чл. 346 от НК – противозаконно отнемане на МПС, във връзка със ЗМ № 3382-ЗМК-1871/2020 г. по описа на 07 РУ-СДВР и оперативни издирвателни мероприятия на служителите на 07 РУ-СДВР за установяване на извършителя на деянието, което и настоящият състав споделя. Изводите на СРС са обосновани и кореспондират с доказателствата по делото и приложимите материалноправни норми.

Обоснован е и изводът, че не е нужно в заповедта да се съдържа подробно и изчерпателно описание на всички данни относно деянието. Основанията за издаване на административен акт, какъвто е процесната заповедта, могат да се съдържат в други, относими документи, както е в конкретния случай. Достатъчно е лицето срещу което е издадена заповедта да разбира причината, поради която е задържано. В конкретния случай К. е бил задържан поради факта, че предвид криминалното му досие в архивите на МВР се е породило съмнение за съпричастност към извършено престъпление. Тъй като му е била предоставена възможност да прецени желае ли да упражни правата, които има като задържано лице, и предид факта, че К. обжалва заповедта, настоящият състав навежда и споделя извода на СРС, че не е накърнена възможността му да упражни правата си, в това число и правото си на защита. Този факт е установим и от всички материали по административната преписка по издаването на заповедта, приобщени към материалите по делото на СРС.

По изложените съображения решението като правилно следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 от АПК, вр.чл.228 от АПК правото на разноски е възникнало за ответника. То е своевременно упражнено, като до приключване на устните състезания е поискано присъждането на транспортни разходи, което съдът определя в размер на 30 лева.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2, предл.1 от АПК, Административен съд

- София град, 14-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 26.11.2021 г. по н.а.х.д. № 17055/2021 г. от Софийски районен съд, 20-ти състав.

ОСЪЖДА В. Р. К. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи – 07 Районно управление разноси по делото в размер на 30,02 /тридесет лева и две стотинки/, представляващи транспортни разходи за явяване по делото на издалия заповедта за задържане полицейски орган при 07 РУ – СДВР Б. Г. Д..

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1/

2/